

Мария Илиева

Ефирно

Море...
Вълни,
изпълнени със пръските
на лунна вечер...
Късове,
от вятър и от пясък
скърцащ,
сух.
Пресъхнал кладенец с мечтите ми.
Сред тази нощ,
пристъпваща със непростима
плахост
във кошничка
с крила от нощни птици,
усещам дланите...
И устните.
Изгубвам се във тъмното
като комета.
А ти със длан,
към лунната пътека
ме отвеждаш.
Звездите в хор
над мене пеят
с глас на ангел.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10165>]